

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/235/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1414213519
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1414213519.3

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu JUDr. Blanky Malichovej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci žalobcu: E. R., nar. XX. X. XXXX, bytom E., štátny občan SR, zastúpený: Spotrebiteľské centrum generácie 2000 so sídlom J. Simora 5, Nové Zámky, proti žalovanému: Wüstenrot stavebná sporiteľňa, a.s., IČO: 313 510 26, Grösslingova 77, Bratislava, zastúpený: JUDr. Miroslava Zaujecová, advokátka so sídlom Planét 12, Bratislava, v konaní o návrhu žalovaného na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 24C/209/2011, na odvolanie žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 16. februára 2016, č. k. 24C/234/2014-110, jednomyselne takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému **s a p r i z n á v a** nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 24C/209/2011 a návrh na odklad vykonateľnosti uznesenia Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 21. 2. 2013, č. k. 24C/209/2011-94. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 228 ods. 1, 2, 3, § 229, § 230 ods. 1, 2, § 232 ods. 1, 2, § 234 ods. 1, 2 zák.č. 99/1963 Zb. v platnom znení (ďalej „O.s.p.“) a vecne nepreukázaním splnenia kumulatívnych podmienok pre povolenie obnovy konania podľa § 228 O.s.p. Za nedôvodnú označil argumentáciu žalobcu, ktorou odôvodňoval návrh na povolenie obnovy konania, a v ktorej namietal existenciu prekážky res iudicata, keď nárok žalovaného (žalobcu v konaní sp. zn. 24C/209/2011) bol podľa neho uspokojený už pred uzatvorením súdneho zmieru na základe poverenia na vykonanie exekúcie č. XXXX*XXXXXX vydaného Okresným súdom Rimavská Sobota dňa 9. 11. 2007 voči U. A., E. A. a H.. V. A., ako spoločným účastníkom zmluvného vzťahu so žalobcom, ako aj argumentáciu, v ktorej poukazoval na nevedomosť o tom, že dlžník E. A. plní pohľadávku oprávneného vo forme zrážok z dôchodku. Uznesením, ktorým bol schválený súdny zmier boli totiž určené práva a povinnosti E. R., t. j. spor sa netýkal tých istých osôb, ako v exekučnom konaní vedenom voči poberateľom úveru. V tejto súvislosti súd prvej inštancie tiež zdôraznil, že skutočnosti uvádzané v návrhu na povolenie obnovy konania boli žalovanému známe už v pôvodnom konaní sp. zn. 24C/209/2011, pretože už v odvolaní zo dňa 6. 2. 2012 uviedol, že proti hlavnej dlžníčke sa v roku 2007 začalo konkurzné konanie a v predmetnej veci bolo právoplatne rozhodnuté udelením poverenia na vykonanie exekúcie č. XXXX*XXXXXX, vydaného Okresným súdom Rimavská Sobota dňa 9. 11. 2007. Uviedol, že návrhom na obnovu konania ako mimoriadnym opravným prostriedkom sa nie je možné domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávnosti procesnej povahy, keďže tieto nie sú dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 O.s.p., ktorá je podmienená skutočnosťou, že ten, kto sa domáha obnovy konania, nemal žiadny podiel

na to, že v pôvodnom konaní nemohol použiť skutočnosti alebo dôkazy. Žalovaný v danom prípade podľa súdu nepreukázal žiadne skutočnosti osvedčujúce kumulatívne splnenie podmienok v zmysle ust. § 228 O.s.p. na povolenie obnovy konania, nakoľko nepredložil žiadne nové relevantné dôkazy, ktoré nemohol predložiť v pôvodnom konaní, keďže o nich nevedel, a ktoré by boli spôsobilé privodiť mu ako účastníkovi konania priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Z dôvodu nepredloženia dôkazov spôsobilých účastníkovi konania privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevyhovел ani návrhu na nariadenie odkladu vykonateľnosti v zmysle § 233 O.s.p. Za nepreukázané súd prvej inštancie tiež považoval dodržanie subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania podľa § 230 O.s.p..

3. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 150 ods. 1 O.s.p. zohľadniac skutočnosti, ktoré žalobcu viedli k uplatneniu nároku na tamomšom súde. Poukázal pritom na skutočnosť, že žalobca je už finančne zaťažovaný povinnosťou splácania na základe zmluvy schváleného uznesením Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 21. 2. 2013, č. k. 24C/209/2011-94 s tým, že tento sa dobrovoľne zaviazal zaplatiť žalovanému sumu 4.338,58 eur s ročným úrokom z omeškania vo výške 7 % od 28. 6. 2007 do zaplatenia, spolu s poplatkami za vedenie účtu a servisnými poplatkami v celkovej sume 89,55 eur, ako aj náhrady trov konania v sume 26,55 eur, to všetko v mesačných splátkach po 100 eur.

4. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý pre nesprávne právne posúdenie veci žiadal napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, alternatívne zmeniť tak, že povolí obnovu konania vedeného na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 24C/234/2014-110, ako aj odklad vykonateľnosti uznesenia o schválení súdneho zmluvy č. k. 24C/209/2011-94, a to do právoplatného rozhodnutia vo veci. Uviedol, že žaloba voči nemu ako ručiteľovi bola podaná až po 3 rokoch od podania návrhu na vykonanie exekúcie, a to aj napriek tomu, že hlavní dlžníci úver riadne splácajú, čím zo strany veriteľa došlo k porušeniu ustanovení Občianskeho zákonníka, na ktoré súd prvej inštancie poukazyval. Súdu prvej inštancie tiež vytkol, že sa žiadnym spôsobom nezaoberal jeho námietkami, že veriteľ prijíma od spotrebiteľov dvojité plnenie, a to od dlžníka aj ručiteľa, pričom veriteľ nemôže dostať to isté plnenie dvakrát (stanovisko občianskoprávneho kolégia NS ČSSR zo dňa 30. 9. 1974, č. k. Cpj 62/73); veriteľ nebol oprávnený žiadať okamžité splatenie úveru ani od dlžníka a ani od ručiteľa, nakoľko od úverovej zmluvy neodstúpil ani zmluvu nevypovedal (rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. 6. 2013, č. k. 3Cob/414/2012). Zdôraznil, že ako žalovaný v pôvodnom konaní nemohol použiť žiadne relevantné skutočnosti a dôkazy na svoju obranu, keďže o nich v tom čase nemohol vedieť. Uviedol, že vedomosť mal len o dvoch skutočnostiach, a to že na hlavného dlžníka bol vyhlásený konkurz, a že na Okresnom súde v Rimavskej Sobote prebieha voči dlžníkom exekučné konanie. Žiadnym spôsobom sa však dlžník nemohol dozvedieť o tom, že Sociálna poisťovňa zráža dlžníkovi zrážky z dôchodku v prospech veriteľa, keďže veriteľ ručiteľovi túto skutočnosť zamlčal a neustále ju pred súdmi popiera, a to aj napriek tomu, že súdu boli doručené potvrdenia zo Sociálnej poisťovne a konajúci súd v pôvodnom konaní nepodnikol žiadne kroky, aj napriek žiadosti žalobcu, aby si vyžiadal spis alebo stanovisko Okresného súdu v Rimavskej Sobote o priebehu exekučného konania. Žalobca tak nemohol v pôvodnom konaní vedieť, že veriteľ dostáva to isté plnenie dvakrát, od dlžníka aj ručiteľa, nevedel tiež o neprijateľných podmienkach v spotrebiteľskej zmluve a o skutočnosti, že veriteľ nebol oprávnený od dlžníka požadovať okamžité splatenie úveru, keďže o tomto sa dozvedel až z rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. 6. 2013, sp. zn. 3Cob/414/2012. Žalobca sa tiež nijako nemohol dozvedieť o skutočnej výške zostatku úveru, keď mu veriteľ nikdy nedoručil žiaden výpis z úverového účtu a súd v pôvodnom konaní skutočnú výšku zostatku úveru skúmať odmietol a rozhodol len na základe tvrdení žalovaného. O nekalých obchodných praktikách veriteľa sa žalobca dozvedel až následne od občianskych združení na ochranu spotrebiteľa v novembri 2015 a z viacerých súdnych rozhodnutí. Žalobca sa nestotožnil ani so záverom súdu prvej inštancie, že v konaní nepredložil relevantné dôkazy na preukázanie splnenia podmienok pre povolenie obnovy konania, nakoľko podľa judikatúry európskeho spotrebiteľského práva súd predložil všetky relevantné a dostatočné dôkazy na to, aby sa navždy vyriešila otázka dvojitého plnenia a bezdôvodného obohacovania žalovaného. Za nové dôkazy, ktoré nemohol využiť bez svojej viny v pôvodnom konaní, a ktoré môžu pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, označil reportáže o nekalých obchodných praktikách dodávateľa a neprijateľných zmluvných podmienkach, informácie z Ministerstva spravodlivosti SR, z Obchodnej inšpekcie SR a Národnej banky SR, z judikatúry súdov, preštudovania súdneho spisu vedeného na Okresnom súde v Rimavskej Sobote, exekučného príkazu a uznesenia o zmene súdneho exekútora, z oboznámenia sa s obsahom úverovej zmluvy a VOP. Podľa neho neobstojí ani konštatovanie súdu prvej inštancie o tom, že nepreukázal

včasnosť podania návrhu na obnovu konania, keďže sa o nových skutočnostiach dozvedel až v júli 2014 a následne v novembri 2015, pričom návrh na obnovu konania doručil súdu prvej inštancie v jednomesačnej lehote, a to dňa 18. 8. 2014. Navyše ak mal súd v tomto smere pochybnosti, bol podľa neho povinný doplniť dokazovanie napr. vypočutím dlžníkov k tomu, kedy žalobcovi oznámili nové skutočnosti, doručili mu listinné dôkazy, či vypočutím občianskeho združenia k tomu, kedy sa od nich o predmetných skutočnostiach dozvedel.

5. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť a žalobcu zaviazat' na náhradu trov odvolacieho konania. Súhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že pôvodné konanie, obnovy ktorého sa žalovaný domáha, a exekučné konanie sa týkajú rôznych účastníkov konania, a preto nemôžu zakladať prekážku právoplatne rozsúdenej veci. Tvrdenia žalobcu uvedené v odvolaní označil za nepravdivé, nakoľko všetky ním uvádzané „nové dôkazy“ boli predkladané už počas pôvodného sporového konania (a to rok pred uzavretím napadnutého súdneho zmiere), a už počas tohto konania mal súd prvej inštancie za to, že v danom prípade sa nejedná o ten istý okruh osôb. Uviedol, že veriteľ sa v súlade so všetkými zákonnými ustanoveniami domáha uspokojenia svojej pohľadávky od dlžníka a ručiteľa samostatne, na základe dvoch rôznych exekučných titulov. Poukázal tiež na to, že rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/414/2012, na ktoré sa žalobca odvoláva vo svojom odvolaní, bolo zrušené rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo/67/2013, z ktorého vyplýva, že postup veriteľa pri zosplatnení úveru je plne v súlade so zákonom. „Opätovne predložené nové dôkazy“, na ktoré sa žalobca odvoláva, tak nie sú ani pravdivé. Navyše zákon ani nepozná inštitút, ktorého sa žalobca domáha, a to že tzv. „nové skutočnosti v čase konania ani neexistovali a tieto skutočnosti nastali až potom“. V prípade, ak by žalobcom uvádzaný inštitút bolo možné aplikovať, v praxi by to znamenalo, že akékoľvek rozhodnutie súdu sa môže napadnúť návrhom na obnovu konania, nakoľko iný súd rozhodol v obdobnej veci inak, resp. došlo k zmene zákona. Takýto postup by bol podľa žalovaného hrubým zásahom do zásady nezmeniteľnosti súdnych rozhodnutí a právnej istoty. Návrh označil za nedôvodný aj z toho dôvodu, že žalobca neuviedol žiadne nové dôvody (dôkazy), ktoré by akýmkoľvek spôsobom preukazovali, že v prípade obnovy konania súd vydá rozhodnutie, ktoré bude preňho priaznivejšie. Uviedol, že žalobca ani v podanom odvolaní nepreukázal zachovanie subjektívnej lehoty pre podanie návrhu na obnovu konania podľa § 230 O.s.p..

6. Odvolací súd preskúmal vec, v ktorej je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1, § 379, § 380 v spojení s § 470 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Nakoľko k podaniu návrhu na obnovu konania a rozhodnutiu súdu prvej inštancie došlo za účinnosti zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len O.s.p.), odvolací súd v záujme zachovania právnych účinkov právnych úkonov uskutočnených do 30. 6. 2016 (§ 470 ods. 2 C.s.p.) musel pri preskúmaní vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia zohľadniť skutkový a právny stav v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie.

7. Obnova konania patrí k mimoriadnym opravným prostriedkom, čo znamená, že ním možno napadnúť len zákonom stanovený okruh právoplatných súdnych rozhodnutí, a to z taxatívne vymedzených dôvodov, ktoré O.s.p. vymedzoval v ust. § 228 ods. 1 O.s.p. a v presne určenej lehote, ktorej zmeškanie malo za následok procesnú preklúziu práva podať návrh na obnovu konania (§ 230 O.s.p.). V praxi najčastejšie uplatňovaným dôvodom obnovy konania bola existencia skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré účastník konania nemohol bez svojej viny predložiť v pôvodnom konaní, ak môžu pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci (§ 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p.). Mohlo sa však jednat' len o tie skutočnosti, ktoré nastali do vyhlásenia rozhodnutia, a ktoré nemohol účastník konania použiť bez svojej viny vychádzajúcej z úmyselného alebo nedbanlivého opomenutia. Pre splnenie tohto zákonného predpokladu obnovy konania sa zároveň vyžadovalo, aby sa z nových skutočností, rozhodnutí a dôkazov javilo pravdepodobným priaznivejšie nové rozhodnutie vo veci. Po podaní návrhu na obnovu konania prebiehalo podľa Občianskeho súdneho poriadku konanie na súde v dvoch fázach. V prvej fáze súd, ktorý rozhodoval o veci v prvej inštancii, rozhodoval o povolení obnovy konania. Po posúdení prípustnosti obnovy konania podľa § 228 až 230 O.s.p. súd uznesením návrh na obnovu konania zamietol alebo obnovu konania povolil. V prípade, ak súd návrhu na obnovu konania vyhovel a rozhodnutie o povolení obnovy konania nadobudlo právoplatnosť, vec bez ďalšieho znovu prejednal, pričom musel prihliadnuť na všetko, čo vyšlo najavo ako pri pôvodnom konaní, tak aj pri prejednávaní obnovy.

8. V prejednávanej veci odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca v návrhu na povolenie obnovy konania neargumentoval žiadnymi skutočnosťami, rozhodnutiami alebo dôkazmi, ktoré by bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, a ktoré by pre neho mohli privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci (dôvod obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p.). Naopak z obsahu pripojeného súdneho spisu Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 24C/209/2011 odvolací súd zistil, že skutočnosť, že na dlžníka 1/ bol vyhlásený konkurz, žalobca uvádzal už v odpore proti platobnému rozkazu vydanému Okresným súdom Bratislava IV dňa 14. 3. 2011, č. k. 30Ro/564/2010-38. V priebehu konania, obnovy ktorého sa žalobca domáha, bolo rovnako známym aj vedenie exekučného konania voči hlavným dlžníkom žalovanej pohľadávky na exekútorskom úrade H.. H. G., čo už samotný žalovaný uvádzal vo vyjadrení k odporu, keď k vymáhaniu pohľadávky voči ručiteľovi pristúpil práve z dôvodu, že exekučné konanie nevedlo k uspokojeniu pohľadávky v plnej výške. O tom, že veriteľ si pohľadávku z úverovej zmluvy uplatnil tak voči nemu, ako aj voči hlavným dlžníkom, mal žalobca nepochybne vedomosť, a to aj s poukazom na to, že v odvolaní proti uzneseniu zo dňa 14. 5. 2012, č. k. 24C 209/2011-73 s odkazom na exekučné konanie vedené na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 4Er 1690/07 namietal práve to, že žalovaný podal dva návrhy na vydanie platobného rozkazu v tej istej veci. Námietky žalobcu o duplicitu súdnych konaní vyhodnotil pritom ako nedôvodné už Krajský súd v Bratislave v uznesení zo dňa 30. 11. 2012, sp. zn. 3Co/334/2012-84, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, a v ktorom konštatoval, že uplatnenie nároku žalovaným proti ďalším účastníkom úverovej zmluvy v inom súdnom konaní, zodpovedá jeho postaveniu veriteľa, domáhať sa uspokojenia svojej pohľadávky aj od dlžníka aj od ručiteľa samostatne. Ani súdu rozhodujúcemu o obnove konania nepredložil žalobca žiadne nové, do času rozhodnutia súdu v pôvodnom konaní neznáme dôkazy, ktoré by viedli k právne opodstatnenému záveru o prekážke res iudicata, ktorá by bránila prejedaniu veci v pôvodnom konaní a musela by viesť k jeho zastaveniu. Okrajovo však odvolací súd pripomína, že prekážka rozsúdenej veci je daná len pri kumulatívnom (súčasnom) splnení totožnosti účastníkov konania, totožnosti predmetu konania vyplývajúceho z rovnakých skutkových dôvodov a totožnosti žalovaného plnenia. Aj napriek subjektívnemu presvedčeniu žalobcu o totožnosti veci je zrejmé, že na rozdiel od konania vedeného na Okresnom súde Rimavská Sobota si žalovaný v predmetnej veci uplatnil nárok nie voči hlavným dlžníkom zo záväzkového vzťahu založeného zmluvou o úvere, ale voči ručiteľovi, a to titulom ručiteľského záväzku, a teda vo veci nepochybne nie je daný rovnaký okruh účastníkov konania a ani rovnaký skutkový základ veci. Hmotnoprávna úprava ručiteľského záväzku totiž umožňuje, aby sa veriteľ domáhal splatenia dlhu ako proti hlavnému dlžníkovi, ktorý sa existenciou ručiteľského záväzku svojej povinnosti nijako nezbavil, tak i proti ručiteľovi, ktorý ručením vzal na seba povinnosť voči veriteľovi, že pohľadávku uspokojí, ak ju neuspokojí dlžník (viď napr. 4Cz 78/67). Tieto skutočnosti však už boli žalobcovi súdom prvej inštancie podrobne vysvetlené tak v pôvodnom konaní, ako aj v napadnutom uznesení. K novým skutočnostiam nemožno zaradiť ani uvádzané rozhodnutia súdov, či reportáže o nekalých obchodných praktikách, o ktorých sa žalobca dozvedel po vydaní uznesenia o schválení súdneho zmieru v pôvodnom konaní, podľa ktorých by mohlo dôjsť k zmene právneho názoru konajúceho súdu, keď tieto nie sú a ani v čase rozhodovania súdu v konaní sp. zn. 24C/209/2011 neboli pre súd rozhodujúci v inom konaní záväzné, a ktoré v žiadnom prípade nemožno podriať pod skutočnosti, ktoré nastali do vyhlásenia rozhodnutia v pôvodnom konaní, a ktoré účastník z objektívnych dôvodov nemohol predložiť bez svojho zavinenia. Žalovanému v pôvodnom konaní tiež nič nebránilo oboznámiť sa s obsahom označeného súdneho spisu Okresného súdu Rimavská Sobota.

9. Zdôrazniť tiež treba skutočnosť, že súd prvej inštancie pri svojom meritórnom rozhodovaní a schvaľovaní súdneho zmieru vychádzal zo skutočnosti, že exekučné konanie vedené voči hlavným dlžníkom zo záväzkového vzťahu nepredstavuje prekážku res iudicata a opačný názor žalobcu prezentovaný v návrhu na obnovu konania nemôže bez ďalšieho odôvodňovať prípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku akým je obnova konania, nakoľko jej účelom nie je náprava vecnej nesprávosti napadnutého rozhodnutia. Žalobca má prostredníctvom obnovy konania zjavne záujem dosiahnuť zmenu právneho posúdenia veci, keď po oboznámení sa s judikatúrou súdov v danej oblasti namietá existenciu neprijateľných obchodných podmienok, nemožnosť okamžitého zosplatnenia úveru, čo nie je účelom tohto opravného prostriedku a je potrebné súhlasiť so žalovaným, že pripustenie týchto skutočností ako dôvodov na obnovu konania, by zaviedlo stav právnej neistoty, kedy v závislosti od subjektívnej vedomosti strany sporu a rozhodovacej praxe súdov by kedykoľvek bolo možné dosiahnuť zmenu právoplatného, t. j. záväzného a nezmeniteľného rozhodnutia. Aj z týchto dôvodov zákonodarca neposkytuje ochranu účelovému zneužitiu tohto opravného prostriedku, ktorého uplatnenie prichádza do

úvahy len za mimoriadnych zákonom stanovených okolností, ku ktorým však nepatrí žiaden zo žalobcom uvádzaných dôvodov.

10. Z hľadiska úspešného podania návrhu na povolenie obnovy konania je irelevantná aj nevedomosť o tom, že dlžníkovi sú z dôchodku vykonávané v prospech veriteľa zrážky, nakoľko v zistení tejto skutočnosti žalobcovi nebránili žiadne objektívne prekážky a ak v čase rozhodovania o nároku uplatnenom voči nemu ako ručiteľovi nevyvinul dostatočnú aktivitu v zisťovaní skutočností a predkladaní dôkazov vo svoj prospech, nemôže neunesenie dôkazného bremena dodatočne nahrádzať obnovou konania. Odvolací súd v tejto súvislosti tiež pripomína, že v sporovom konaní dôkazné bremeno preukázania tvrdení a skutočností zaťažuje účastníkov konania a nie je povinnosťou súdu vykonávať iné dôkazy, ako tie, ktoré navrhujú účastníci konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Z uvedených dôvodov sa odvolací súd nezaoberal ani odvolacou argumentáciou namietajúcou výlučne vecnú nesprávnosť rozhodnutia vydaného v pôvodnom konaní a nedostatočné zistenie skutkového stavu v tomto konaní (v konaní o povolenie obnovy konania nie je úlohou súdu dopĺňovať dokazovanie a overovať správnosť skutkových zistení, na základe ktorých bolo pôvodne rozhodnuté). Prisvedčiť nemožno ani námietkam, v ktorých žalobca súdu prvej inštancie vytykal, že sa nezaoberal tým, že veriteľ je príjemcom dvojitého plnenia (od neho ako aj od hlavného dlžníka), nakoľko táto skutočnosť je z hľadiska skúmania splnenia podmienok pre povolenie obnovy konania úplne irelevantná.

11. Odhliadnuc od uvedeného, žalobcom uvádzaný dôvod obnovy konania by nemohol podľa § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p. založiť jej prípustnosť aj z dôvodu, že nepreukázal, že by mu v predložení dôkazov o vykonávaní exekučných zrážok zo mzdy jedného z hlavných dlžníkov bránila objektívna, ním nezavinená prekážka. Podľa názoru odvolacieho súdu, žalobcovi už v priebehu pôvodného konania nič nebránilo na svoju obranu zhromažďovať dôkazy aj od hlavných dlžníkov, čo nakoniec nepriamo v odvolaní potvrdil aj on sám, keď vo svoj neprospech uviedol, že dôvodom, pre ktorý súhlasil s uzatvorením súdneho zmieru bolo, že sa v konaní nevedel účinne brániť. Navyše ani včasnosť podania tohto mimoriadneho opravného prostriedku nemal odvolací súd preukázanú, a obrana žalobcu, že jej preukázaním sa mal zaoberať súd prvej inštancie neobstojí, nakoľko dôkazným bremenom je zaťažený žalobca, ktorý aj v tomto smere je do času vyhlásenia prvoinštančného rozhodnutia nepodal návrh na doplnenie dokazovania a sám nepredložil žiadne relevantné dôkazy.

12. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správne potvrdil.

13. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. a v odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Odvolací súd žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by opodstatňovali výnimočnú aplikáciu ust. § 257 C.s.p. v spore nenašiel.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).